

Arrest

nr. 277 655 van 20 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2022.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 18 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 1 januari 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 13 juli 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 september 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 20 mei 2021.

1.3. Op 15 april 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1978 in Caracas in het hoofdstedelijk district. Tot uw negende woonde u in Caracas, waarna u naar de wijk Barrio Nuevo in Guatire, departement Miranda ging wonen met uw moeder, stiefvader, halfbroer en halfzussen. U behaalde in 2004 een master in de wiskunde. Vervolgens ging u als docent en onderzoeker aan de slag aan de universiteit Simon Bolivar. In 2006 veranderde u van universiteit en begon u op de universiteit UNEXPO te werken. Vanaf 2009 gaf u hiernaast ook avondles aan het universitair instituut IUTECF, wat u tot 2012 of 2013 deed. Nadat u in 2018 bij UNEXPO stopte te werken, begon u voor eigen rekening gepersonaliseerde lessen te geven, zowel online als bij u thuis.

Uw halfzus Y.(...) was luitenant in het Venezolaanse leger en werd ingezet om supermarkten en winkels te bewaken. Haar oversten wilden echter dat ze hierbij voor hen uit deze winkels zou stelen, wat ze niet wilde doen. Als straf zou ze daarom overgeplaatst worden naar een gevaarlijke gevangenis in het zuiden van het land. Ze vroeg daarom tijdens haar verlof haar ontslag aan, maar dit werd geweigerd. Een week voor ze zich bij de gevangenis moest melden, ontvluchtte ze Venezuela op illegale wijze naar Colombia en deserteerde ze uit het leger. Twee maanden later, in december 2019, werd u tweemaal door een onbekende gebeld die u vroeg waar uw zus zich bevond en haar te vragen terug te bellen.

U verliet op 31 december 2019 Venezuela op legale wijze met het vliegtuig. Via Spanje reisde u verder naar België, waar u op 1 januari 2020 aankwam.

In maart 2020 kreeg u via Whatsapp een geluidsopname toegestuurd, waarin naar uw zus werd gevraagd en u bedreigd werd. In juni of juli vertelde uw moeder dat zij ook telefoons had ontvangen en dat mensen uw zus bij haar thuis waren komen zoeken.

Op 13 juli 2020 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer de wraak van de Venezolaanse autoriteiten.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, de informatie van uw vluchten, een document over de promotie van uw zus, de carnet de la patria van uw zus en een verbintenis tot tenlasteneming van de vriend bij wie u in België verblijft.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

U legt vooreerst uitermate vage verklaringen af over de vlucht van uw zus. Gevraagd wanneer uw zus naar de gevangenis moest gaan voor haar bewakingsopdracht stelt u dat het in 2019 was, dat ze naar haar verlof zich naar daar moest begeven, dat ze tijdens haar verlof ontslag had aangevraagd en dat dit geweigerd werd, en dat dit gebeurde in juli of augustus 2019. Gevraagd of ze dan in augustus 2019 naar de gevangenis moest gaan, antwoordt u naast de kwestie en stelt u dat ze nooit is gegaan en dat ze voor ze naar de gevangenis ging het land verlaten had. Gevraagd wanneer ze dan het land verlaten heeft, stelt u: “Na augustus, in september, ik weet de exacte datum niet, maar na augustus...”. Wanneer u er vervolgens op gewezen wordt dat “na augustus” weinig duidelijkheid verschaft, stelt u dat u zich niet herinnert of het augustus of september was, maar dat u zeker bent dat ze er niet meer was in december 2019 aangezien het de eerste Kerst was dat jullie niet samen waren (CGVS, p. 18-19). Dat u geen duidelijkheid kan verschaffen over het moment waarop uw zus uit het leger deserteerde, doet ernstige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen. Indien u werkelijk bedreigd zou zijn geweest ten gevolge van de desertie van uw zus en hierdoor bij terugkeer naar Venezuela vreest

vervolgd te worden, kan namelijk verwacht worden dat u de oorzaak van uw problemen, namelijk de desertie van uw zus, in de tijd zou kunnen situeren.

Voorts is het weinig aannemelijk dat het na het beweerde vertrek van uw zus enkele maanden zou duren voor u en uw moeder gecontacteerd werden in verband met de desertie van uw zus. Zij zou namelijk een week na haar vlucht uit Venezuela verwacht zijn zich aan de gevangenis te melden (CGVS, p. 22). U verklaarde verder dat u in december 2019, twee maanden na haar vertrek, voor het eerst gebeld werd met de vraag waar uw zus zich bevond (CGVS, p. 19). Ook pas na uw vertrek zouden er mensen haar bij uw moeder thuis zijn komen zoeken (CGVS, p. 17). Dat haar werkgever, die haar bovendien als straf de opdracht had gegeven zich bij de gevangenis te melden en door wie u naar eigen zeggen vervolgd vreest te worden bij een terugkeer, er twee maanden over zou doen om contact te nemen met haar naaste familie, is niet aannemelijk. Aangezien haar overplaatsing bedoeld was als straf kan namelijk aangenomen worden dat ze uw zus zo snel mogelijk zouden willen opsporen, wat volgens uw verklaringen dus niet gebeurd zou zijn. Gevraagd waarom u pas na twee maanden gebeld werd om te vragen waar uw zus was, stelt u het niet te weten, alvorens te zeggen dat ze in die periode in verlof was (CGVS, p. 20). Op een ander moment verklaarde u echter dat ze een week na haar vertrek aan de gevangenis werd verwacht (CGVS, p. 22). Dit kan de lange periode tussen beide gebeurtenissen dus geenszins verklaren. Gevraagd waarom er zoveel tijd zat tussen haar vertrek en het moment dat ze haar thuis kwamen zoeken, stelt u dat ze daar misschien niet zozeer mee bezig zijn of dat het systeem niet geactualiseerd is, maar dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, p. 22). U biedt aldus ook geen enkele verklaringen waarom dezelfde personen die u bij een terugkeer zouden vervolgen, maandenlang nodig hebben om hun eigenlijke doelwit, uw zus, bij haar dichtste familie te gaan zoeken.

Ook de opeenvolging van contacten komt weinig aannemelijk over. U verklaart dat u in december 2019 tweemaal gebeld werd en op vriendelijke wijze gevraagd werd waar uw zus zich bevond en haar te zeggen dat ze moest terugbellen. Vervolgens kreeg u pas maanden later in maart 2020 een spraakbericht doorgestuurd waarin u ernstig en persoonlijk werd bedreigd door een man die op zoek was naar uw zus. Deze gang van zaken komt weinig aannemelijk over, te meer omdat uw moeder en zus op dat moment gewoonweg in Venezuela woonden en dus eenvoudiger te bereiken waren en uzelf al maandenlang het land had verlaten. Bovendien kan u geen bewijs voorleggen van dit bedreigend spraakbericht, aangezien u het verwijderd zou hebben en er toen nog niet aan gedacht zou hebben om asiel aan te vragen (CGVS, p. 21).

De represailles die u zelf stelt te vrezen bij een terugkeer naar Venezuela staan voorts ook in schril contrast met de vaststelling dat uw moeder en zus Ye.(...) steeds in Guatire zijn blijven wonen en hier nooit ernstige problemen hebben gekend. Uw moeder zou weliswaar eveneens opgebeld zijn geweest en mensen zouden in haar woning naar uw zus zijn komen zoeken, maar dit zou op een rustige manier gebeurd zijn (CGVS, p. 21). Over deze gebeurtenissen kan u bovendien erg weinig vertellen. U weet niet wanneer uw moeder voor de eerste keer werd gebeld (CGVS, p. 20) noch wanneer mensen bij haar thuis naar uw zus kwamen zoeken. Uw moeder zou het namelijk pas later aan u verteld hebben (CGVS, p. 21). In elk geval blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw moeder als zus geen ernstige problemen ondervonden met het Venezolaanse regime (CGVS, p. 21-22), door wie u wel vreest vervolgd te worden. Gevraagd waarom men u iets zou aandoen omwille van het vertrek van uw zus, stelt u dat ze u kenden omdat u uw zus bij haar werkplek ging ophalen en om uw zus te raken (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom ze uw moeder of uw zus Ye.(...) dan niets aandoen, antwoordt u dat uw moeder sympathie heeft voor de regeringspartij en dat uw zus via haar werk samenwerkt met de regering. Uw zus zou voorts ook niet in de buurt wonen en regelmatig van nummer veranderen (CGVS, p. 23). Deze uitleg kan niet overtuigen. Indien het doel namelijk was om uw zus te raken of te weten komen waar ze zich bevond, zou het weinig uitmaken dat uw moeder sympathie heeft voor de regeringspartij of uw zus via haar werk samenwerkt met de Venezolaanse overheid. Bovendien verklaarde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw zus Ye.(...) slechts op zes of zeven huizen van uw moeder woont (CGVS, p. 4). U kan aldus niet verklaren waarom uw familieleden in Venezuela geen problemen ondervonden met de Venezolaanse overheid. Dat uw moeder en zus Ye.(...) geen ernstige problemen ondervonden, plaatst bijgevolg ernstige vraagtekens bij uw vrees bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd te worden door de Venezolaanse overheid.

De geloofwaardigheid van uw vrees wordt ook ernstig gerelativeerd door de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. Hoewel u al op 31 december 2019 naar België reisde, diende u pas op 13 juli 2020 uw verzoek om internationale bescherming in. Indien u werkelijk vervolging of ernstige schade vanwege de Venezolaanse autoriteiten vreest, kan verwacht worden dat u zich zo snel mogelijk hiertegen zou willen beschermen. Dat u zelfs na de concrete bedreiging via het spraakbericht in maart 2020 (CGVS, p. 20) dit niet gedaan zou hebben, plaatst de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook verder op losse schroeven.

Voorts dient ook opgemerkt te worden dat uw vertrek uit Venezuela op legale wijze verliep en u bij uw vertrek geen ernstige problemen kende, die verband hielden met uw voorgehouden problemen omwille van uw zus. U geeft weliswaar dat het lang duurde voordat u uw paspoort kon verkrijgen en dat bij uw

vertrek uw bagage gecontroleerd werd en uw paspoort niet in het systeem stond omwille van elektriciteitsproblemen, maar u werd vervolgens wel doorgelaten en kon op legale wijze het land verlaten (CGVS, p. 12-13). De door u aangehaalde problemen bij vertrek hadden dus te maken met de corruptie en logistieke problemen in Venezuela en niet met uw profiel als broer van een gedeserteerde militair. Gezien het voorgaande is het dan ook niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Venezuela hierom door de Venezolaanse autoriteiten geïnviseerd zou worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: *Situatieschets* van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: *Venezuela Country Focus* van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren)

en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in sinds november 2018 op zelfstandige basis les gaf. U kon hiermee een goed inkomen vergaren en uw financiële situatie werd naar eigen zeggen veel beter dan toen u aan de universiteit werkte (CGVS, p. 9-11). Voorts wonen uw moeder en zus Ye.(...) nog in Venezuela. Uw zus werkt voor een bedrijf dat prijzen betaalt die van de douane komen (CGVS, p. 7) en uw moeder heeft naast haar eigen woning nog een woning die verhuurd werd (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela:

Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Táchira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch

een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit en Venezolaanse nationaliteit die niet in twijfel worden getrokken. De documenten van uw vluchten tonen uw reisroute aan die evenmin betwist wordt. Dat u ten laste was van een vriend in België staat evenmin ter discussie. De identiteit van uw zus, die u met haar carnet de la patria aantoonde, wordt ook niet in vraag gesteld. Dat uw zus in juli 2018 een verhoging van graad kreeg binnen het leger wordt in deze beslissing evenmin betwist.

Uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud veranderen evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. U tekende louter voor akkoord en gaf hiernaast nog een algemene uiteenzetting over de situatie in Venezuela en uw appreciatie voor België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- een e-mail d.d. 16 juni 2021 van verzoeker aan het CGVS in het Spaans (stuk 2);
- een antwoord e-mail d.d. 16 juni 2021 van het CGVS aan verzoeker (stuk 3).

Op 12 juli 2022 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden met de url-links die refereren aan de COI Focus “Venezuela. Situatieschets” van 30 mei 2022 en het rapport “EASO. Venezuela Country Focus” van augustus 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*

- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoeker legt uitermate vage verklaringen af omtrent de vlucht van zijn zus en kan niet verduidelijken op welk ogenblik zijn zus uit het leger deserteerde;
- (ii) het is niet aannemelijk dat de werkgever van verzoekers zus pas maanden na haar vertrek verzoeker en zijn moeder zouden contacteren in verband met haar desertie en verzoekers verklaringen in dit verband, nog daargelaten ze tegenstrijdig zijn, kunnen niet overtuigen;
- (iii) het is niet aannemelijk dat verzoeker in december 2019 tweemaal gebeld werd en op vriendelijke wijze gevraagd werd waar zijn zus zich bevond en haar te zeggen dat ze moest terugbellen en hij in maart 2020 via een spraakbericht bedreigd werd nu zijn moeder en zus zich op dat ogenblik gewoonweg in Venezuela bevonden en dus eenvoudiger te bereiken waren dan verzoeker die al maandenlang het land had verlaten;
- (iv) verzoeker kan bovendien geen bewijs voorleggen van het bedreigend spraakbericht vermits hij er toen nog niet aan gedacht zou hebben om asiel aan te vragen en hij het bericht verwijderde;
- (v) de represailles die verzoeker zelf stelt te vrezen bij een terugkeer naar Venezuela staan voorts in contrast met de vaststelling dat zijn moeder en zus Ye. thans nog steeds in Guatire zijn blijven wonen en hier nooit ernstige problemen hebben gekend. Verzoekers verklaring als zouden zijn moeder en zus regeringsgezind zijn, of dat zijn zus niet in de buurt zou wonen en regelmatig van nummer zou veranderen, kunnen niet verklaren waarom zij geen problemen ondervonden met de Venezolaanse overheid ten gevolge van de desertie van zijn zus;
- (vi) verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees, te meer daar hij zelfs na de concrete bedreiging van het spraakbericht in maart 2020 nog tot juli 2020 wachtte alvorens een verzoek in te dienen;
- (vii) de vaststelling dat verzoeker op legale wijze uit Venezuela is vertrokken en dat de door hem aangehaalde problemen bij zijn vertrek te maken hadden met corruptie en logistieke problemen in Venezuela en niet met zijn profiel als broer van een gedeserteerd militair ondermijnen voorts de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees als zou hij bij een terugkeer naar Venezuela hierom worden geviséerd door de Venezolaanse autoriteiten;
- (viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in preciaire omstandigheden leeft, uit verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat verzoeker persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, bijgevolg kan niet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen;
- (ix) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat het overgrote deel van de slachtoffers van geweld in Venezuela, hiervan slachtoffer zijn als gevolg van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken en (vi) de documenten die verzoeker voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker verklaart dat zijn jongste zus Y. luitenant was die werd ingezet om supermarkten en winkels te bewaken, doch weigerde om in opdracht van haar oversten uit deze winkels te stelen. Hierdoor zou verzoekers jongste zus als straf worden overgeplaatst naar een gevaarlijke gevangenis. Nadat haar ontslag werd geweigerd, deserteerde verzoekers zus uit het leger. Twee maanden na haar desertie werd verzoeker tweemaal door een onbekende gebeld met de vraag waar zijn zus zich bevond en met de opdracht haar te vragen terug te bellen. Deze onbekende zou bovendien geweten hebben dat verzoeker in 2009-2010 weigerde om mee te werken aan verduisteringen voor de overheid. In maart 2020 – nadat verzoeker het land reeds had verlaten – zou verzoeker bovendien via een geluidsopname bedreigd zijn geweest. Verzoeker voert aan bij een terugkeer de wraak van de Venezolaanse autoriteiten te vrezen (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.5.; administratief dossier, CGVS, p. 16-21).

2.3.4.2. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat Venezuela in 2020 een politiek-institutionele crisis doormaakte waarbij het land twee presidenten kende, namelijk Nicolás Maduro en zelfverklaard interim-president Juan Guaidó, die werd erkend door meer dan 50 landen, waaronder de Verenigde Staten. Ook had Venezuela twee parlementen, de Algemene Vergadering waar de oppositie een meerderheid bezat en de Grondwetgevende Vergadering die volledig bestond uit medestanders van president Maduro. De parlementsverkiezingen van december 2020 maakten een einde aan deze situatie. Het grootste deel van de oppositie boycotte de verkiezingen en de partij van Maduro won met een verpletterende meerderheid. In januari 2021 werd de Grondwetgevende Vergadering ontbonden en sindsdien fungeert de Algemene Vergadering als parlement waar de partij van Maduro de meerderheid heeft. De parlementsverkiezingen begin december 2020 versterkten de macht van president Nicolás Maduro over alle takken van de staat. Naarmate 2021 vorderde leek er echter steeds meer opening te ontstaan voor nieuwe onderhandelingen. Het belangrijkste compromis van de regering was haar besluit om de oppositie twee zetels toe te kennen in het vijfkoppige bestuur van de Nationale Kiesraad, die in mei 2021 door het door de regering gecontroleerde parlement werd benoemd. Deze stappen leidden tot hernieuwde belangstelling voor onderhandelingen van de kant van Guaidó's interim-regering. Een nieuwe ronde van contacten vond plaats en een akkoord om de onderhandelingen te hervatten werd bereikt. Deze onderhandelingen gingen echter niet van start door de eis van president Maduro dat Alex Saab een van de onderhandelaars moest zijn, welke laatste in oktober 2021 werd uitgeleverd aan de VS en waarop de Venezolaanse autoriteiten aankondigde hun deelname aan de besprekingen op te schorten. Op 21 november 2021 vonden lokale en regionale verkiezingen plaats. De belangrijkste oppositiepartijen besloten hun boycot te beëindigen en deel te nemen aan de verkiezingen. De EU heeft de verkiezingen waargenomen en haar verkiezingswaarnemingsmissie constateerde 'structurele tekortkomingen'. De opkomst bedroeg slechts 42,5 % en was hiermee de laagste in de afgelopen 25 jaar. Volgens de Venezolaanse autoriteiten won het pro-Maduro kamp 20 gouverneurs en 212 burgemeesters, hoewel een meerderheid van de stemmen naar de oppositie ging. De versnippering van de oppositie heeft haar vermogen om van deze stemmen te profiteren echter beperkt. Begin maart 2022 bracht de entourage van de Amerikaanse president Biden plots een bezoek aan Venezuela, ondanks dat de VS tot nu toe weigerde rechtstreeks met Maduro te onderhandelen. Na afloop van het Amerikaanse bezoek verklaarde Maduro opnieuw bereid te zijn deel te nemen aan de onderhandelingen met de oppositie (COI Focus "Venezuela. Situatieschets" van 30 mei 2022).

Uit het in de bestreden beslissing geciteerde EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Venezuela*, juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', alsook p. 59-60; EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 52). Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massa-demonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren, met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de *colectivos*. Daarbij wordt disproportioneel geweld gebruikt tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Venezuela*, juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad evenwel in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit blote beweringen, poneert een vrees voor vervolging, minimaliseert de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.4.3.2. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog oppert dat het goed mogelijk is dat de Venezolaanse autoriteiten al veel eerder hun zoektocht naar zijn zus Y. hadden aangevangen en zij pas in laatste instantie bij de familieleden van zijn deserterende zus gingen zoeken, beperkt hij zich opnieuw tot een blote *post-factum* verklaring die geen steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud en die aldus na reflectie tot stand is gekomen. Verzoeker brengt hiermee

aldus geen valabel argument bij om de vaststelling te weerleggen dat het niet aannemelijk is dat de werkgever van zijn zus, die haar overplaatsing als straf had opgelegd omwille van haar weigering om mee te werken aan verduisteringen, tot twee maanden zou hebben gewacht alvorens contact op te nemen met haar naaste familie. Verzoeker brengt in het verzoekschrift overigens geen enkel concreet argument bij om de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen aangaande de reden dat hij pas na twee maanden zou zijn gebeld, te verklaren of te weerleggen. De vaststelling dat het nog enkele maanden na het beweerde vertrek van zijn deserterende zus geduurd heeft vooraleer verzoeker en zijn moeder gecontacteerd werden in verband met deze desertie, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.3.3. Aangaande de vastgestelde ongeloofwaardige gang van zaken waarbij verzoeker in maart 2020 – een ogenblik waarop hij niet meer in Venezuela was – nog een spraakbericht met bedreigingen zou hebben ontvangen via WhatsApp in verband met zijn zus Y. terwijl zijn moeder en zus Ye. zich nog gewoon in Venezuela bevonden en dus eenvoudiger te bereiken waren, merkt verzoeker in het verzoekschrift voorts op dat zijn moeder en zus Ye. niet vervolgd werden door de Venezolaanse autoriteiten omdat zij het regime gunstig gezind zijn. De Raad merkt op dat verzoeker met deze verklaringen volhardt in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. In de bestreden beslissing wordt te dezen op goede gronden opgemerkt als volgt: *“Indien het doel namelijk was om uw zus te raken of te weten komen waar ze zich bevond, zou het weinig uitmaken dat uw moeder sympathie heeft voor de regeringspartij of uw zus via haar werk samenwerkt met de Venezolaanse overheid.”* Dat verzoekers familieleden thans nog steeds in Venezuela verblijven en er geen ernstige problemen hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten ondermijnt bijgevolg de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.3.4. De vaststelling dat verzoeker ruim zeven maanden heeft gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen na zijn aankomst in België op 1 januari 2020 vormt een indicatie dat verzoeker, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De argumentatie in het verzoekschrift dat dit alles te maken heeft met de Covid-19 pandemie en hij zich in veiligheid voelde in België kan allerm minst als afdoende verschooning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat hij na het ontvangen van het beweerde spraakbericht via WhatsApp in maart 2020 – daargelaten de vaststelling dat hij geen enkel (begin van) bewijs voorlegt van dit spraakbericht – er nog niet aan dacht om asiel aan te vragen (administratief dossier, CGVS, p. 21). Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus wel degelijk een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Waar verzoeker nog opmerkt dat de commissaris-generaal hem met dit element had moeten confronteren tijdens het persoonlijk onderhoud, dient erop gewezen dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

2.3.4.3.5. Door verder te volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen aangaande de reden waarom hij Venezuela op legale wijze zou hebben kunnen verlaten zonder ernstige problemen te kennen omwille van zijn zus, slaagt verzoeker er verder niet in afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waar dienaangaande wordt overwogen: *“Voorts dient ook opgemerkt te worden dat uw vertrek uit Venezuela op legale wijze verliep en u bij uw vertrek geen ernstige problemen kende, die verband hielden met uw voorgehouden problemen omwille van uw zus. U geeft weliswaar dat het lang duurde voordat u uw paspoort kon verkrijgen en dat bij uw vertrek uw bagage gecontroleerd werd en uw paspoort niet in het systeem stond omwille van elektriciteitsproblemen, maar u werd vervolgens wel doorgelaten en kon op legale wijze het land verlaten (CGVS, p. 12-13). De door u aangehaalde problemen bij vertrek hadden dus te maken met de corruptie en logistieke problemen in Venezuela en niet met uw profiel als broer van een gedeserteerde militair. Gezien het voorgaande is het dan ook niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Venezuela hierom door de Venezolaanse autoriteiten gevisieerd zou worden.”*

2.3.4.4. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande overweegt de commissaris-generaal op goede gronden:

“De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit en Venezolaanse nationaliteit die niet in twijfel worden getrokken. De documenten van uw vluchten tonen uw reisroute aan die evenmin betwist wordt. Dat u ten laste was van een vriend in België staat evenmin ter discussie. De identiteit van uw zus, die u met haar carnet de la patria aantoont, wordt ook niet in vraag gesteld. Dat uw zus in juli 2018 een verhoging van graad kreeg binnen het leger wordt in deze beslissing evenmin betwist.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motivering, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift nog dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de inhoud van zijn e-mail d.d. 16 juni 2021 waarin hij stelt de motieven van zijn verzoek om internationale bescherming te verfijnen als antwoord op de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij meent dat minstens in de bestreden beslissing moest worden gemotiveerd waarom geen rekening werd gehouden met de inhoud van deze e-mail, alsook dat deze e-mail zich in het administratief dossier moet bevinden. Verzoeker voegt in dit verband bij zijn verzoekschrift zijn e-mail d.d. 16 juni 2021 aan het CGVS (stuk 2) en een antwoord e-mail d.d. 16 juni 2021 van het CGVS aan verzoeker (stuk 3). De Raad stelt vast dat verzoeker evenwel volledig voorbijgaat aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing aangaande deze “verfijningen” van verzoeker als opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk terdege rekening heeft gehouden met zijn bericht: *“Uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud veranderen evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. U tekende louter voor akkoord en gaf hiernaast nog een algemene uiteenzetting over de situatie in Venezuela en uw appreciatie voor België.”* Uit de antwoord e-mail d.d. 16 juni 2021 van het CGVS aan verzoeker (verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat het CGVS de e-mail van verzoeker d.d. 16 juni 2021 wel degelijk aan zijn dossier heeft toegevoegd, hetgeen ook blijkt bij nazicht van het administratief dossier (stuk 4, ‘Bijkomende informatie’).

2.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de slechte socio-economische, humanitaire en gezondheidstoestand in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als

persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u in sinds november 2018 op zelfstandige basis les gaf. U kon hiermee een goed inkomen vergaren en uw financiële situatie werd naar eigen zeggen veel beter dan toen u aan de universiteit werkte (CGVS, p. 9-11). Voorts wonen uw moeder en zus Ye.(...) nog in Venezuela. Uw zus werkt voor een bedrijf dat prijzen betaalt die van de douane komen (CGVS, p. 7) en uw moeder heeft naast haar eigen woning nog een woning die verhuurd werd (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel, onder meer tegen opposanten en manifestanten, en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden, doel of profiel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoeker om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Tevens blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is ook sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Verzoeker, die verklaart van zijn negen jaar tot aan zijn vertrek uit Venezuela in het departement Miranda te hebben verbleven (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vragen 4 en 10; CGVS, p. 4), is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van verblijf een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in het departement Miranda, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Met betrekking tot het betoog in het verzoekschrift dat de informatie uit de bestreden beslissing dateert van 15 april 2021 en het niet gepast is om thans nog te verwijzen naar een rapport van april 2021, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal op 12 juli 2022 een aanvullende nota heeft overgemaakt aan de Raad met url-links die onder meer refereren aan de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 30 mei 2022, welke landeninformatie terdege in rekening werd genomen bij voormelde analyse. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gestoeld niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET